

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosć ma;
Bóh pak swěrný
Přez spař měrný
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłaš
Wšědne dny;
Džeň pak swjaty,
Dušl daty,
Wotpošć ty.

Z njebies mana
Njeh čl khmana
Žiwosć je;
Žiwa woda,
Klž Bóh poda,
Wokřew čel
F.

Sserbske njedželske lopjeno.

Wudawa so kóždu sobotu w Smolerjez knihcizšcžetni w Budyschinje a je tam sa šchwórtlětnu pschedplatu 40 pj. dostacž.

3. njedžela po šwjatej Trojizny.

Sap. štutli 4, 8—22.

To wažne słowo, kotrež Pětr wurěcža a kotrež je jadro nascheje křesćijansteje wěry sa wschitke cžabny, klinczi nam dženska do wutrobny:

„Njeje w žanym druhim sbóžnosć; tež njeje žane druge mjeno pod njebjom date cžlowjetam, w kotrymž mohli sbóžni bycž, hacž jeno mjeno Jesuž.“

1. Žane sbože bjes njeho, to dopočasuja jeho njepscheczeljo;
2. sbože s nim a we nim, to dopočasuja cži wuczobnizny;
3. wscho sbože psches njeho, to dopočasuja wschitzy, kotřiz do njeho wěrja.

1. „Njeje w žanym druhim sbóžnosć!“ Žane sbože, žana sbóžnosć bjes njeho, to dopočasuja jeho njepscheczeljo psches šwoju njemóz a psches šwoje štaženje.

Schto samochu pschecžimo temu Krijesej? Woni widžachu teho cžlowjeka, kotryž běsche wustrowjenny a njemějachu nicžo pschecžimo rěcžecž. Woni widžachu, kaž běsche šjawne, šchtož so dobreho psches teju japoschtołow šta — a to přecž njemóžachu. Woni pschitalachu, so bychu mjelcželi wo Jesužu, ale šchto jim pomhašche? Woni šebi nješwěrjachu ruzny na njeju položicž, pschetož lud jimaj

pschimišowasche. Woni šu njemóžni pschecžimo nimaj! Haj hišcže wjazny, žaneho sboža njenamajaja, ale štaženje. Doklž njeběchu wopomnili, šchtož k jich mērej so hodžesche, wotšud wójny na nich cžakasche. Doklž běchu teho šacžišli, kiž dyrbjesche róžkny kamjeň jich doma, jich wěry, jich sboža a žiwjenja bycž, njedyrbjesche jedny kamjeň na druhim wostacž wot jich domow, wot jich města, wot jich templa. Štaženje bjes njeho! A dženska? Njemóz jeho nje-pscheczelow. Wjele so rěcži a psiche pschecžimo Jesušej — to je wopacžna wědomnosć, njewěra. A tola njemóža nicžo druge pschijnjesč, lěpschu wuczbu postajicž, lěpsche žiwjenje žiwi bycž, hacž je wón žiwy byl. A hdyž woni widža, kaž je šjawne, šchtož wón cžini w škutkach lubosče nascheje křesćijansteje zyrkwoje, w škutkowanju jeho lubosče na wutrobje a žiwjenju jenotliweho křesćijana; woni to přecž njemóža. Woni nicžo pschecžimo temu nješamoža: To twarjenje tu šteji, kotrež je natwarjene na róžkny kamjeň, kiž je Jesuž Křistuž. Jeho wuczobnizny předuja ewangelijon. Wulki lud jemu pschimišuje.

Woni pak šami? Žich žiwjenje ma tónšamy běh: Žich sbožu pobrachuje prawa křona, jich džělu prawa móz, jich škutkowanju najwšichchi wotryknjenny kónž, jich šrudobje najlěpschi trošcht, jich wumrjecžu jenicžta nadžija. Wobhladuj šebi jeho njepscheczelow! Woni dopočasuja: Žane sbože bjes njeho.

2. A potom wobhladajmy šebi jeho wuczobnikow. „Woni pak pohladachu na Pětra a Jana křoblošč.“ Š wotkal ju mējachu? Woni wjedžachu: Tón Krijes je

f nami a: To je to sbože, kiž my šwëtej nješemy. „Mój njemóžemoj wostajicž, so bychmoj njerëčžo, schtož šmój widžaloj a šlyščaloj.“ Njeje to wërnošč?

Prëdarjam našeho cžaša mohła tež šhrobłoscž a radoicž spadnučž, hduž šwoje cžežke pomožanje šastawaju a tola tak mało plodom wohladaja. Woni drje prëduja, šchëšëžijenjo drje šlyšča, ale tola po tym nječinja. Š wotkal radoicž? Jene móže naš a wšchitkich štrošatnych a šhroblych šdžeržecž pšchi wšchitkich šrudnych našhonjenjach; to je ta wëstoscž: Tón šnjes je f nami a f nim našče sbože.

3. Njeje w žanym druhim šbóžnosčž. Wšchitko sbože pšchëš njeho. To šu našhonili: cži wucžobnizy, tón šhromy, milliony f nimi.

Šy tež ty to našhonil? Twój Šbóžnik je f tebi pšchikhadžal a šwoju šbóžnosčž tebi pošicžowal pšchi wucžbje w šchuli, pšchi šonfirmožiji, w šoždej Božej šlužbje, pšchi šwjatym wotkasanju, hduž šy štejal pšchi rowach šwojich lubich. Njetrjebajšch tole sbože wjele bóle hacž nšchitko druhe na šemi? Wón je, kiž tebi jo dawa: Šesuf Šhryštuf, kiž hody wot Wótza pšchindže, teho Wótza tebi pošafuje, kiž jutry šmjercž pšchewinwšchi twoje wumrjecže pšchëštrašni, kiž na Bože špëče wëčnu domišnu tebi wotewri, kiž je tebi šwjatki šwojeho Duchu pošla, kiž čže tebe wot šemje f njebešam wješč. To je twoje sbože, twoja šbóžnosčž.

A wo nim čžyli my mjelčecž? Në, my njemóžemy wostajicž, so bychmy njerëčželi, schtož šmy widželi a šlyšcheli. Šaj, my čžemy wobšwëdčicž se šłowom a f myšlu a f šhodženjom:

„Njeje w žanym druhim šbóžnosčž, tež njeje žane druhe mjeno pod njebjom date cžlowjekam, w kotrymž mohli šbóžni byčž!“

Šamjen.

Šbóžnosčž w Šesufu.

Šap. št. 4, 12.

We žanym druhim šbóžnosčž njej,
Tež žane druhe mjeno
Njej w šwëčže date cžlowjekej,
Naš šbóžni Šesuf jeno;
Šaj wón, naš Šbóžnik jenicžli,
Še pučž a wodžer f šbóžnosčži,
Šdžëž mëra palmy wëja.

Našch dožh džë Šesuf šaplacž
A wufupi naš f hele,
Šduž na šchizju šmjercž pšchëčžëp
A pšchëtra martry wjele;
Wón wumó naš se šwojej šrwju
A woblecže naš f prawdoščžu,
Š tym wujedna naš f Bohom.

Wón Šesuf jeno njerëka,
Wón je, schtož mjeno praji;
Wšchal pomoz, trošcht wón ja naš ma,
Šduž hrëča móž naš daji.
Šaj, škutk je f mjenom pšchëšjene:
Wón puča, schtož je šhubjene
A dušče šbóžne cžini.

Nječ mjeno Šesuf w dušchi mi
Duch Boži pšchëštrašnuje;
Šwët to, schtož wono šnamjeni,
Džë ženje nješacžuje.
Šak mohł tež rošom šapšchijecž,
Šchtož bóšli šlyščëž ma roššwëtlecž?
Në, ša šwët je to tajnosčž.

Ač, nječ šo mjeno Šesufa
Šak šlónžo we mni jašni,
Šak šo móž jeho wufnama
Mi we dušchi šo jašni;
Dža hašnu hrëča tyšchnosčže
A Boži mër mi w dušchi šče,
Šaj, džha šum šbóžny; šamjen.

K. A. Fiedlef.

Šle plody.

Šchtož cžlowjek šnje, to wón tež žněje. Mošče škutki šu wufnyw, a jich ščëšhwki dnyšimy žnjecž. Tola ščëšhwki šu hušto došč jara njewidomne, a dolho traje, prjedy hacž Wóh hrëch šhosta. Nëkotry hižom ša cžaš młodosče šumjo wufnywa, ale hušto lëta šašdu, prjedy hacž šumjo šhadža. Tu je džëčžo, kotrež šumjo wufnywa: macžerine šlyšy a nanowe ščöržby, a to je jara šly wufnyw. Šduž šo tež Wóh dožhim lëtam nad nim minčž dawa, šumjo, kotrež młodženz abo šnježna wufnywa, wëščže šesthadža, hduž tež w pošdžišchim žiwjenju. W Budyščinje bëšče raš muž žiwny, kotryž na šwoje stare dny wjazny džëčacž njemóžëšče a dnyšëšče tehodla pola šwojich džëčži wufnyw pytačž. Dofelž mëješče nëšchto pjenëš, tež woprawdže pola jeneho f nich pšchëštrëš namaka, kotrež pał f nim jara šlë šahadžëšče. Wón w jenej šomoržy pod šëčhu bydlesče a mëješče lëdma šhudobne lëhwo; druhdy drje wón šdychowasče, pšchetož wón mëješče hušto hłób cžëpëčž a bëšče jara džakowny, hduž jemu nëšchto pšchëštrëšëch. Šako šo jeho nëšchto, kiž jeho wopytowasče, raš woprašča, hacž šo nadžija šbóžnosčž dostacž, wón f pšchëštrëšjenym woblicžom wotmolwi: „Šaj, teho šo pšchëš Božu hnadu nadžijam!“ A jako wón jeho wobžarowasče, šo šo jemu tak hubjenje džë a jeho šamšne džëčži šo tak nad nim pšchëštrëšëš, wón šdychny a džëšče: „Šaj, Wóh hrëchi mojeje młodosče domaphta; ja šum šo pšchëščiwjo nanej a macžeri šam jara hubjenje šadžeržal, a nëtko je to mi pšchëšchlo, ja mam pod mojimi džëčžimi cžežko cžëpëčž. Ale to je Boža hnada, pšchetož ja šum pšchëš to f pošnacžu šwojeho hrëča a f pošucže pšchëšchot; nëtko wëm, šo je žiwny Wóh na njebjju, kiž wšcho wodži. Ša šo jeno na Šesufowu šašlužbu špusčëžam, pšchëš nju nadžijam šo, šo wobacže doštanu.“

Tónle štarž w pošoju domoj džëšče a šo šorka Bohu lubemu šnjëšej wëščže bóle džatuje ša cžežke dny a hodžiny, w kotrychž je wón f wërje a f pošnacžu pšchëšchot, džžli ša dobre dny na šemi, hduž bë wón šjesbóžnje žiwny. Šduž cžežke cžašy ša tebe pšchikhadžëju, lubny cžitarjo, džha špominaj na šwoje hrëchi a šrošny prawje, šo čže cže Wóh tón šnjes f pošucže šbudžicž, dofelž wón po šwojej lubošči nočže, šo by ty šhubjeny był. F.

Mój pomožnik.

Š Šesufom wšcho špocžinam,
Džëtam cžišče w jeho mjenje;
Šduž ja jeho pomoz mam,
Dža šo mój škutk radži rjenje;
Šho miłosčž njebešta
Ša wšcho žohnowanje ma.

S Jesuſom ja t méréj du,
S nim tež rano čerstwy ſtawam,
Spěwam ſwoju modlitwu,
Čžeſć a ſhwalbu jemu dawam,
So je wón mje ſchitował,
Sdyž ſym w nozhy derje ſpał.

Esym-li wulky, Jesuſ mje
Na ſelenu paſtwu wodži;
Sdyž pał duſcha lačna je,
Wón ſ njej t čerstweje ſtudni ſhodži,
Sdyž ju ſ wodu napoja,
Riž ſo žórli do njebja.

Mam-li jeno Jesuſa,
Sčto ja potom wo ſwět rodžu?
Wón mi njebjo wotanka,
Sdyžom jeho ſbóžnoſć ſłodžu.
Ja ſym poſny radoſće,
So mój Jesuſ pſchi mni je.

Jesuſ mój troſcht woſtanje,
Scho ſtajnje w duſchi ſměju;
Moje ſłowo poſlednje
Budže Jesuſ, hdyž ja mrěju;
Haj, tež na ſwój row chzu dacž
Mjeno Jesuſ napisačž.

K. A. Fiedlef.

Dolžnik.

Moſhorjenty ſo muž ſe ſtola poiběže, čžikny liſt, kotryž běſche runje čžitał, na blido a dželche: „W. džiſch, žona, tał ma pſchińć! Najprjedy ſmój dobročiniwaj a počžimowaj tojtemu čžlowjeſej, petom njedostanjemow ničo ſažo a damow jeho wězhy čžasacž, a nětko ſo wón napſchecžiwja a dawma namaj hreſacž, ſo naju hnydom wobſtorži, jeli jemu čžasane wězhy njewróčžimow. Eſłowcžto „hnydom“ je hiſchcže toſcže poſmužžinjene. Sa čži ſ žyła wurjež njemóžu, tał wohidna mi ta žyła nalčžnoſć a tónle čžlowjeł nětko je.“

„Ach“, ſnapſchecžiwja žona, „wón je tola pſche ſhubobneho a ſmilnoſcže potriebneho nopoſhlada. Wóndano jeho na dróhy trjechich; mi bě jeho nimo mery žel.“

„Nó!“ napomni muž, čžeſch-li to tał wſacž, dha ſo ta wěz hnanow hiſchcže ſnjeſć da; twoje ſłowo mje trochu ſměruje.“

„Haj“, žona pofročowajche, „hdyž móže mi čžlowjeł pjenježneho dołha dla hižom tał wohidny byčž, tał wohidna dhyrbjała ja Bohu hałle byčž ſwojeho wulkeho hreſchneho dołha dla! A tał ſym ſ Bohom huſto dołcž wobſhadžaka njedžiwajo na hroſbny dołh, ſ kotrymž pola njeho napisał ſteju! Sčto móže ſo ſo mnu ſtačž, jeli jeho mje žel było njeby!“ F.

Marscha, pſchirodna macž.

Hiſchcže jena wjeſna ſtawisna, ſpiſona wot Wałta.

(8. pofročowanje.)

Ma wječorje ſedžachy Měrcžin, Wórta, Mikławſch a Leńka, taž pſchezo, ſa wulkim blidom w Měrcžinowej ſtwje, ſo bychu w hromadže džeń nutrnje wobſaninſli. Měrcžin ſwoju knižku wocžini a čžitaſche:

„Njewopuſchcž mje, Božo, w ſtarobje, hdyž ſeſchědžiwju. Wobarnuj moju duſchu a wumož mje; njedaj mi t hanibje pſchńć; pſchetož ja mam nadžiju t tebi. Eſnernoſć a prawdoſć njech mje ſakhowa, pſchetož ja čžakam na tebe. — Bože wotmolwjenje: Poſłuchajcže na mnye, kiž wy budžecže wote mnye w žiwocže

noſcheni, a w mojej macžernizy ležicže; haj, ja chzu waſ noſhć hacž do ſtaroby, a hacž wy ſeſchědžiwicže. Ja chzu jo čžinicž; ja chzu waſ ſběhacž a noſhć a wumož. Sčto je hdy ſahani- bjeny, kiž na Boha je nadžiju ſtajił — O troſcht, čžeho mohł ſo bojecž?

Jako worjoł ſwoje mlode
Se ſchidkami pſchikrywa,
Tał mje ſtajnje Boža hnada
Jako w ſahłwecžku wobrewa.
Sdyž ja hiſchcže njeběch žiwu,
Da Bóh mi to žiwjenje
We macžernym žiwocže;
Wičes njeho ſym hiſchcže čžily.
Ma ſwěcže wſcho ſahinje,
Boža luboſć woſtanje.

Moja duſcha je čžicha t Bohu, kotryž mi pomha; pſchetož wón je moja ſtala, moja pomoz, mój ſchit, ſo mje žadny pad njepobije, tał wulki hacž wón je. Tehodla ſpuſchcžeječe ſo toždy čžas na njeho, lubi ludžo, wuſtrajcže ſwoju wutrobu pſched nim. Bóh je naſche domerjenje. A było tež naſchich hrečow wjažy, hacž pělka pſchi morju, jeho hnada je tola wjetſcha; a dhyrbjeli rjež: Moje hrechi pſchěndu moju hłowu, jało čžežke brémjo wone mje wobcžežuja, dha tón Knjes praji: Slej, to Bože jehnjo, kotrež ſwěta hrechi njeſe, a: Slej, ja ſym twój hreč wot tebe wſał.

Mój Ebožnik je troſcht hreſchnika,
Sdyž jom' wot brémjenja tej' ſkoſcže
Niz čžlow'k, niz jandžel njepomha,
Sdyž naſtróžane ſu wſchě toſcže,
Som' čžeſny je ſwět ſchěroki,
Se hej a Bohu t hroſnoſcži,
Wot Mójſaſa precž ſacžiknjenty
A t horzei heli wotſudženy;
Slej, ſa teho je ſhowanka
Mój Ebožnik, tón troſcht hreſchnika.“

Hižom mješ tam, ſo Měrcžin čžitaſche, bu Mikławſch pſchezo wuſſcho wokoło wutroby, ſylſy ronichu ſo po jeho ližomaj; Leńka ſ dželbranjom na njeho hladajche, hiſchcže ženje jeho njebě pſakacž widžala. Jako bě nětk Měrcžin ſlónčik, njemóžeſche ſo Mikławſch ſwojeho pohibanja wjažy ſdžeržecž, wón položi wobě ruzhy na wocži a pſakofche ſ htoſom. Wičitzu mjelcžachy. Po ſhwilžy wſa Měrcžin troſchtowajo ſažo ſłowo: „Luby Mikławſcho, to njeſbože je wulke, ale tón Knjes móže pomhacž.“ — „O nano, ja wſchaf horja dla njepſakam“, ſnapſchecžiwja Mikławſch pohibanu; „ja dženka tał ſjawnje widžu, ſo tón Knjes pomhacž čže, a to mje t ſylſam hnuje. Wonaj ſtaj mojej ſtarſchey, dhyrbjał jeju hubjeneju a ſhubjeneju widžecž? Ja čžyč jeju wumoz a njemějach tola žaneje pomozny. Duž myſlach: Knježe, dha pomhaj ty! A to ſym ja krucje wěrik, tał ſ žtej wutrobu, hdyž tež njewjedžich, tał dhyrbjał wón pomhacž. Ale wón radu wě, a jeho dobrota a hnada je wulka. Haj wón budže wbohimaj ſhubjenty- maj ſtarſchimaj pomhacž, ja pſchewidžu nětk jeho hnadne wodžjenje. Wičes čželnu ſtudobu je jeju wutrobu a hordu miſł roſbił, čžeža ſamſnych hrečow nad nimaj wotpočžuje a jeju potula, ale wonaj hiſchcže ſwoje hrechi pójnajataj, a Bóh budže jimaj hnadny. Njeje wěrnó, nano, wón ſam móže wumož? Wón móže hrechi woadcž a ſyſknoſć ſwědomja a čžwilu hrečow wot naſ wſocž. Wón jo rady čžini, jeno ſo t njemu pſchilhadžamny.“ — „Bójcže ſom te mni wſchitzu, kiž wy ſpróžni a wobcžeženi ſcže, ja chzu waſ wofſchewicž, praji tón Knjes!“ tał ſnapſchecžiwja Měrcžin ſ hnutym htoſom. — „Bóh daj, ſo byſchtaj pſchilchloj, ſo byſchtaj

wěšće pšchischkoi!“ sdychowasche Miklawich. „Modlcze ho se mnu, so wón hwoj skutk dołbnczi, wíchak je prajik, so chje nař wuřly-
schecž.“ Dale njemóž-šche, huly poduřnychu jeho hłóš, wón padže
na koleni a wšchitzu jemu hłedowachu. — Měrczin wša hłowo a
modlesche ho: „Haj, ty luby Šbóžniko, pšchindž i twojim žohno-
wanjom, pšchindž i twojej mozu, napielu nasche wutrobny, wořebje
twojich trořchta najpotriebniřchich, sahoj wšchě thore wutrobny: ty
to móžesh, hdyř chješch, tebi je to něichto mačo. Ty wšchak nje-
móžesh ho wotwobroczič wot próřtowow twojich džěci. Bombaj,
pomhaj, Rnježe, bjeť ho po tych wobohich hrěchnikach horje; pšiczel
hwořko do czěmneje nozu wutrobom, hmil ho nad nami wšchitimi.
D ty luby, luby Šbóžniko, wšchak hmy twoje džěci, nicžo dale
nochzemy hycž, w tebi chzemy wotpoczowacz, w tebi wostacz, ty
dyrbish nasche žiwjenje wodžicž. ty wjedžesh nař do stajnosczow
a nař i nich sařo wumožesh. Rnježe, ty hny nař wuřlyřchak,
twój Duch puřchcža ho dele na našch cžichi dom. Džak budž tebi,
haj džak tebi sa twoju hwořnošč. D Rnježe, pomhaj pšchezo dale
hacž tam k šbóžnej wěcznošči! Hamieň.“

Měrczin, Miklawich, wšchitzu i wjeř-lym pohladom postanychu.
Tón Rnješ bě jich modlitwu wuřlyřchak, žadny nad tym nje-
dwělowasche.

Haj, tón Rnješ bě jich wuřlyřchak; jeho Duch puřchcži ho
dele na tón cžichi dom.

Lobrka w pódłanskim twarjeńcžu hědžeshchaj Handrij a Marscha
přchi Bercziny m ložu, na jejne cžiche hymnirowe španje hědžowajo.
W jennym róžku stwy stejelche kolebka, w kotrejž Leńyna poldra-
lětna mala džowcžicžka we hłódkim španju wotpoczowasche. Na
Berczine a woznyne žadanje da Leńka temu džěcžu jow bydlicž;
wono hěšche ho jara bóřny wobemaj lube a drohe řěžniko, a hě
wořebje we wutrobje lubeje wowlki žóřko sařolubosče řbudžilo,
kotraž tej hacž dotal lubosče-próřdnej, twjerdej wutrobje něř jara
derje cžinjeshche. Tu wotucži Berta se hwojeho lohkeho drěmanja
„Wój staj pšchezo hřchcže jow?“ pralcheshche ho i lubosczu; „dha
džitaj wšchak tež k měru!“ — Handrij sdychowasche. „Ach, ja
tola špacž njemóžu!“ praji wón; „ja džęnža czežu na hwojeje
wutrobje cžuju, kotraž mi wotpoczowacz njeda. — Marscha mjel-
cžeshche, ale jejna czeža njebě drje nicžo lóřicha. — „Berta“, pokra-
czowasche Handrij, „nasche nješbože je wulke, ale my hmy jo sa-
řkuzili — haj, mój wobaj, Marscha a ja. Mój njeřmędžichmój
woboheho Miklawšcha i domu a i dwora wuhnacž.“ — „D to je
moja najwjetřcha wina“, pšchetorhny jeho Berta, „ja hmy jeho
řahnała, tehodla trjechi mje něř Bóže poklecže. Ale to wšchak
hamo njeje, o moje žyke žiwjenje hěřche hrěřhne. Wot mlodosče
řem myřlach, so hmy wjazny hacž druřny ludžo, ja hěch horda a
hmy husto došč na řhudny ludži řapomnjała, i czeledžu hmy
njelubosnje wobřhadžala, pšchezo jeno na hwoju drařtu, na jědž a
picže myřlita a teho Rnješa pódla řahyla, haj hmy drje tež
druhich pobožnych ludži wuřměřchala a hanila. A tehodla dyrbju
tał cžerwicž a tajke řrudne žiwjenje wješč.“ — „Ale Berta!“ řa-
woła Marscha žaloscziwje, tola dale nicžo prajicž njemóžeshche.
Njebě dha to wona, řiž hě hwojeje džowznye hubjenřtvo řawino-
wala? Njebě wona jej wot mlodosče řem řasala, tał cžinicž?
haj njebě wona jej hješbóžny, hrěřhny pšchiklad dawala? Ně,
Berta hě njewinowata, a njewinowacže dyrbjeshche ju tał czežke
nješbože potřechicž! To móžeshche jejna macžerna wutroba lědy
řnjeshč. Rał cžwilowachu ju Berczine řamowobřtoržowanja! Ale
jejnej twjerdej wutrobje njebě móžao, hwojeje řamřneje winy ho
wuhnacž. Berta cžitashche řóždu myřl w macžernej wutrobje.
Wona posřicži jej rulu a řjekny trořchtujo: „Macži, my wšchitzu
hmy winowacži. Dopomnjecže na nasche pominjene žiwjenje nař
jara cžishcži, haj dopomnjecže na našchich hrěchow winu, a my
hmy wšchitzu polni njeměra, a njewěmy, hdyže ho řřhowacz. Njeje

wěřno?“ řjekny wona, k wuhnacžu nucžizny, a hładashche pralchejo
na nana a macžer. — „Haj, haj“, řjekny Handrij. — Marscha
sdychny, a wuhnacže hě jej we woczomaj cžitacz. — „Něř po-
myřlitał ras“, pokracžowasche Berta, „my wšchitzu řřjo hmy tał
wobcžeženi a rořbicži, a móžemy tu czežu, kotraž nař cžishcži, lědy
přchesh žiwjenje njeshč. Tola tu muž pšchecželnje k nam řtupi:
Dajcže mi jeno to brěmjo, ja chzu wšcho řa wař njeshč, wy
dyrbicže hycž hwořobdni, a pucž wšcheho žiwjenja dyrbj hycž lohli
a řłódku. — Ale my wšchak cze njeshajemy, řnježe! řjeknjemy my
nařtróženi, my cži řenje nicžo dobre wopokasali nješřmny, řenje cze
nařhycžili, napowili abo woblekli, nješřmny tež twojim pšchecželam
řenje řaneje lubosče wopokasali a ty chzyl tał luboscziwny a řmilny
pšchecžiwno nam hycž? — A my ho njeshajemy, to i jeho ruli
wřacz, cžujemy ho teho njedostojni a njewěmy, řak mohli jemu to
řařo řarunacz. Ale tón řnješ k nam pšchezo pšchecželniřcho řěcži,
a luboscziwje nam hřchcže bližo řtupa, řařne řwěřko jeho lubosče-
pokneho wóčřka pada nam tał cžople do wutrobny. řeno lubowacz
mje dyrbicže, praji wón luboscziwje. — Nicžo dale, hacž cze lubo-
wacz? o řchto nochzyl tebe lubowacz! My padnjemy k jeho
nohomaj, wupřchestrjemy hwojeje ruzny: Rnježe, řnježe, tu hmy, o
ty luby, miřoscziwny řnježe, tu mařch našchu wutrobu! Tvoja
lubosč chze nasche hubjenřtvo wot nař wřacz, tvoja lubosč chze
nam žiwjenje, to nješboža-pokne žiwjenje řłódku řěžinicž. Tu hmy
twoji do wřchjeje wěcznoščel! — D luby nano“, wobrocži ho wona
k Handrijej, „tón řhny pucž našcheho žiwjenja budže wěřcže
hřchcže prawje wješkeřy po tał wjele řrudnošči.“ —

(Přchichodnje řřoneženje.)

Wřchelake i bliska a i daloka.

* **S Drazdžan.** Dženža řa tydžer, poklednju njedželu juniya,
ho řšerbjo i Drazdžan a wokoliny řařo pšchipołdnju 1/212 hodž.
w řchiznej žyřtwi řhromadžuja. řpowjednu wucžbu řměje k řarar
Domaschka i Budeřtez, předowanje k řarar řřchizhan i řucžiny.

* **řswjekelaze je,** řak řu našchi wojazy tež žyřtwiřke žiwje-
nje domach dopjelnili w tym wójniřkim cžaku, wjedžo, řchto je
řnutřkowne miřionřtvo hiřom řa duchowne žiwjenje řkutlowako a
řajki nadawř řměje hřchcže w přchichodže. Tał je jena řařla
diviřija přchesh hwojeho diviřionřsho duchowneho řollettu wot
200 hřiwnow řa řnutřkowne miřionřtvo řhromadžika a domoj
póřřkala.

* **řřeni we wójnje koloniow padnjeny** ewangelski miřionar
je we řkuzbje něřřto-ařřkanřsho miřionřtwa i řetela pola Biele-
řelda wupóřřkany miřionar řans řünther. We wójnje pola
řanga wot 3. do 5. novembra 1914 je wón 30 lět řary řchcžer-
řku řmjercž řa wóřny řraj wumřjek. Na pohřebniřchcžu
w řanga je wón řhowany.

„Bombaj Wóh“ njeje jenož pola řnjeshow
duchownych, ale je tež we wřchěch pšche-
dawarňjach „řšerb. řowin“ na wřach
a w Budyřchinje dořacz. Na řchtwóřcž-
lěta placži wón 40 řj., jenotliwe cžišřla
řo řa 4 řj. pšchedawaju.

řamolwity ředaktor: J. Gólč. řřoburedaktor: K. A. řiedler.

Čžishcžer a nařkadnik: M. řmoleř.